

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 28/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej [REDACTED] v mene ktorej koná advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 49/2012 a jeho uznesením z 27. augusta 2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 155/2015 a jeho uznesením z 30. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ v 2. rade“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 49/2012 a jeho uznesením z 27. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“, v citáciách aj „porušovateľ v 1. rade“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 155/2015 a jeho uznesením z 30. septembra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza najmä toto:

„Žalobou zo dňa 03. 09. 2012 podanou prostredníctvom advokáta doručenou porušovateľovi v 2. rade dňa 04. 09. 2012... sa sťažovateľka ako žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 1.980,- EUR s príslušenstvom, a to titulom nezaplatenia trov právneho zastúpenia za právne služby poskytnuté žalovanému.

Rozsudkom porušovateľa v 2. rade sp. zn. 17 Cb/49/2012-110 zo dňa 23. 09. 2014..., tento rozhodol v merite veci, a to tak, že sťažovateľka mala vo veci plný úspech a žalovaný bol zaviazaný na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom v celom žalovanom rozsahu. Porušovateľ v 2. rade si vyhradil právo rozhodnúť o trovách konania po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Proti rozsudku porušovateľa v 2. rade podal žalovaný odvolanie.

Rozsudkom porušovateľa v 1. rade sp. zn. 4 Cob/11/2015-135 zo dňa 24. 06. 2015... porušovateľ v 1. rade v celom rozsahu potvrdil rozsudok porušovateľa v 2. rade.

Následne porušovateľ v 2. rade uznesením porušovateľa v 2. rade rozhodol o trovách konania, a to tak, že trovy právneho zastúpenia sťažovateľke aj napriek plnému úspechu vo veci ani len sčasti nepriznal.

Proti uzneseniu porušovateľa v 2. rade podala sťažovateľka odvolanie zo dňa 24. 09. 2015..., o ktorom rozhodol porušovateľ v 1. rade, uznesením porušovateľa v 1. rade, a to tak, že v celom rozsahu potvrdil uznesenie porušovateľa v 2. rade a stranám konania, trovy odvolacieho konania nepriznal...“

Proti uzneseniu okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu a uzneseniu krajského súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodňuje okrem iného takto:

«Sťažovateľka tvrdí, že skutkové a právne závery porušovateľov vyjadrené v uznesení porušovateľa v 1. rade, ako aj vyjadrené v uznesení porušovateľa v 2. rade sú úplne svojvoľné, arbitrárne, nezákonné, pričom hrubo porušujú namietané práva sťažovateľky.

Sťažovateľka si k tomu dovoľuje uviesť, že bola (a stále aj je) zastúpená počas celého konania pred porušovateľmi tým istým právnym zástupcom, a síce [REDACTED] [REDACTED] – advokátom..., ktorý počas prebiehajúceho súdneho konania pred porušovateľmi zmenil len právnu formu výkonu advokácie, no stále existoval a existuje. Nepriznaním trov právneho zastúpenia sťažovateľke namietanými uzneseniami, hoci mala plný úspech vo veci z dôvodu zmeny právnej formy poskytovania právnych služieb bolo absolútne flagrantným spôsobom porušené právo sťažovateľky na spravodlivý proces a súdnu ochranu, ako aj jej právo vlastníť majetok a právo na pokojné užívanie majetku...

Uznesením porušovateľa v 1. rade, ktorým tento potvrdil uznesenie porušovateľa v 2. rade o nepriznaní trov právneho zastúpenia sťažovateľke bolo hrubo zasiahnuté do všetkých namietaných práv sťažovateľky a bol popretý zmysel a podstata celého prebiehajúceho konania pred porušovateľmi, keď sťažovateľke zastúpenej vždy jedným a tým istým advokátom [REDACTED] nebol priznaný nárok na náhradu trov konania, aj napriek tomu, že sťažovateľka mala plný úspech vo veci, čo bolo potvrdené rozsudkom porušovateľa v 2. rade a následne aj rozsudkom porušovateľa v 1. rade.

Sťažovateľke neboli priznané trovy právneho zastúpenia len z toho dôvodu, že jej právna zástupkyňa v priebehu konania zmenila právnu formu poskytovania právnych služieb z fyzickej osoby na právnickú osobu, a síce spoločnosť s ručením obmedzeným bez toho, aby predložila nové Plnomocenstvo, ktoré tvrdenie porušovateľov však nie je pravdivé.

Porušovatelia sa odmietli v namietaných uzneseniach, efektívne zaoberať s námietkami sťažovateľky uvedenými aj v podanom odvolaní, a síce v tom rozhodnom význame, že sťažovateľku počas celého konania zastupoval vždy ten istý advokát [REDAKOVANÉ], Slovenská advokátska komora..., ale v inej forme výkonu advokácie...

Zároveň porušovateľ v 2. rade bol so zmenou výkonu formy advokácie právnej zástupkyne sťažovateľky v priebehu namietaného konania dôkladne oboznámený, čo vyplýva najmä zo spisového materiálu a hlavne z toho, že porušovateľ v 2. rade, ako prvostupňový súd doručoval právnej zástupkyňi sťažovateľky v namietanom konaní zásielky týkajúce sa predmetného sporu aj na adresu sídla alebo pracoviska [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (a nie fyzickej osobe, čo použil nezákonne ako argumenty na odôvodnenie nepriznania trov právneho zastúpenia v uznesení porušovateľa v 2. rade...

Porušovateľ v 1. rade sa v uznesení porušovateľa v 1. rade, hoci to sťažovateľka namietala v podanom odvolaní proti uzneseniu porušovateľa v 2. rade, žiadnym spôsobom vo výrokoch a ich odôvodnení nevysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa formy výkonu advokácie právnej zástupkyne sťažovateľky uvedenými v odvolaní, a navyše ich porušovateľ v 1. rade považoval za „právne bezvýznamné“ čo uviedol v jeho odôvodnení. Sťažovateľka má za to, že ak porušovateľ v uznesení porušovateľa v 1. rade považoval „niečo“ za „právne bezvýznamné“ bol minimálne povinný uviesť k tomu, ak už nie rozhodujúce, tak aspoň... „základné“ argumenty a vysporiadať sa aspoň so základnými námietkami sťažovateľky uplatnenými v odvolaní v namietanom odvolacom konaní, čo však neurobil, čím zaťažil zbytočne namietané konania vadou arbitrárnosti. Sťažovateľka aj z tohto dôvodu považuje uznesenie porušovateľa v 1. rade v tomto smere za arbitrárne, svojvoľné, zmätočné a nezákonné a porušujúce všetky ňou namietané práva...

Porušovateľ v 1. rade v uznesení porušovateľa v 1. rade úplne svojvoľne žiadnym spôsobom nebral do úvahy námietky sťažovateľky, a síce, že sťažovateľka podaním osobne

podaným do podateľne okresného súdu už dňa 21. 10. 2014 vyčísliła trovy právneho zastúpenia v konaní, ktoré riadne uplatnila už v Návrhu na zaplatenie 1.980,- EUR s príslušenstvom zo dňa 03. 09. 2012. Tieto dokonca sťažovateľky vyčíslił v čase kedy už jej advokát vykonával advokáciu ako konateľ obchodnej spoločnosti.»

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v okolnostiach jej veci došlo k „... manipulácii so súdnym spisom, ktorá mala vplyv na namietané uznesenia porušovateľov, a síce..., že nateraz neznáma osoba preukázateľným spôsobom falšovala súdny spis vedený v konaní, a to spôsobom, kedy chronologicky v zmysle platnej právnej úpravy neradila listy a podania v spise podľa dátumu a času tak ako ich podal [redacted] – advokát, ale ako jej to prišlo vhod pri odôvodňovaní namietaných uznesení, pričom došlo zo strany neznámej osoby súčasne aj za aj uvedeným účelom k duplicitnému dodatočnému opečiatkovaniu niektorých podaní za účelom vyvolania mylného dátumu ich doručenia okresnému súdu... [pričom] z takto zmanipulovaného súdneho spisu vychádzal aj porušovateľ v 1. rade pri svojom rozhodovaní o podanom odvolaní.“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky... v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení, právo zaručené jej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/155/2015 a jeho Uznesením sp. zn. 3 Cob/155/2015-195 zo dňa 30. 09. 2016, porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľky... zaručené jej v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení, právo zaručené jej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb/49/2012 a jeho Uznesením sp. zn. 17 Cb/49/2012-153 zo dňa 27. 08. 2015, porušené bolo.

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/155/2015-195 zo dňa 30. 09. 2016, ako aj Uznesenie Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 17 Cb/49/2012-153 zo dňa 27. 08. 2015 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Košice-okolie na ďalšie konanie.*

4. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke... finančné zadosťučinenie v sume 1.000,-EUR (slovom tisíc eur), ktoré sú mu Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice-okolie povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice-okolie sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľke... trovy právneho zastúpenia v sume 374,80 EUR... na účet jej právnej zástupkyne...“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 49/2012 a jeho uznesením z 27. augusta 2015

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu okresného súdu a jeho rozsudku riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom

na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 155/2015 a jeho uznesením z 30. septembra 2016

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vo vzťahu ku krajskému súdu namieta arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie opodstatnenosti sťažnosti. V tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý v relevantnej časti uviedol:

„... Žalobcu v tomto konaní zastupoval na základe plnej moci z 3. 9. 2012 advokát

[redacted]

... Dňa 21. 10. 2014 [redacted] vyčíslila trovy právneho zastúpenia (čl. 104).

... Súd prvej inštancie si vyhradil rozhodnúť o náhrade trov konania po právoplatnosti rozsudku vo veci samej (§ 151 ods. 3 O. s. p.).

... [redacted] vyčíslila trovy odvolacieho konania 4. 12. 2014 (čl. 127).

... Krajský súd v Košiciach svojim rozsudkom 24. 6. 2015 potvrdil rozhodnutie vo veci samej v napadnutej časti a toto rozhodnutie bolo doručované spolu s výzvou [redacted] – zástupcovi žalobcu. Aj v rozsudku krajského súdu je ako zástupca žalobcu uvedený [redacted], advokát, [redacted].

... Doručovanie tejto zásielky 3. 8. 2015 bolo neúspešné, a preto bola 4. 8. 2015 uložená a prevzatá až 17. 8. 2015 (čl. 140).

... Dňa 18. 8. 2015 [REDAKOVANÉ] nahliadol do súdneho spisu (čl. 141) a na čl. 142 je už pripojená plná moci pre [REDAKOVANÉ]

... Taká istá plná moci je aj na čl. 148 a vyčíslenie trov na čl. 145.

... Z uvedeného vyplýva, že [REDAKOVANÉ] pripojila plnú moci do spisu až po nahliadnutí do neho [REDAKOVANÉ] 18. 8. 2015.

... Žiadna skutočnosť nesvedčí o tom, aby tretia osoba akokoľvek manipulovala so spisom.

... Advokát [REDAKOVANÉ] žalobcu zastupoval v celom konaní, je uvedený v oboch rozsudkoch (nie je uvedená [REDAKOVANÉ]) a nikdy túto skutočnosť nenamietal.

... Žalobca bol povinný podľa vtedy platného ust. § 151 ods. 1 O. s. p. vyčísliť trovy konania, inak sa použilo ust. § 151 ods. 2 O. s. p.

... Preto správne súd prvej inštancie postupoval a priznal žalobcovi iba trovy vyplývajúce zo spisu (§ 151 ods. 2 O. s. p.) s výnimkou trov právneho zastúpenia.

... Ostatné dôvody uvedené v odvolaní sú pre rozhodnutie odvolacieho súdu právne bezvýznamné.“

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

«Od advokáta [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] nedošla žiadna odpoveď ani špecifikácia. Dňa 19. 8. 2015 [REDAKOVANÉ] doručila súdu plnomocenstvo zo dňa 21. 6. 2014 (čl. 142), „predbežné“ vyčíslenie trov za zastupovanie v odvolacom konaní (čl. 143), vyjadrenie k odvolaniu žalovaného z 3. 12. 2014 (čl. 149) a celkové vyčíslenie trov za právne zastupovanie v rozsahu od prípravy a prevzatia zastúpenia až o vypracovanie a podanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného z 3. 12. 2014. Celková suma, ktorej sa [REDAKOVANÉ] domáhala, činila 833,76 eura.

V prvom rade je nutné poznamenať, že [REDAKOVANÉ] prvýkrát predĺžila plnú moci na zastupovanie žalobcu až v období po právoplatnom rozhodnutí o veci

samej. V priebehu konania samotný žalobca a ani [REDAKOVANÉ] ako advokát – fyzická osoba neoznámili súdu, že by došlo k ukončeniu právneho zastupovania a že novým zástupcom je [REDAKOVANÉ]. Navyše táto spoločnosť nebola v žiadnom smere aktívna a to ani v štádiu odvolacieho konania, čo je zrejmé z obsahu celého súdneho spisu a táto skutočnosť sa konštatuje aj v rozsudku krajského súdu. Vo svojej podstate táto spoločnosť nevykonala vôbec nič, plnú moc i vyjadrenie k odvolaniu predložila až po právoplatnom skončení veci. Advokátovi patrí odmena za vykonané úkony a ich existencia musí byť preveriteľná zo súdneho spisu. Ak ich niet, ich dodatočné preukazovanie je neprípustné (to by si advokát mohol naučtovať aj rôzne fiktívne úkony). Zodpovednosť za preukaznosť vyúčtovaných úkonov tkvie na advokátovi samotnom a v danom prípade má súd za to, že [REDAKOVANÉ] žalobcu v čase existencie súdneho konania o veci samej nezastupovala...

Keďže si [REDAKOVANÉ] (fyzická osoba), ktorý neoznámil súdu, že by jeho plná moc na zastupovanie žalobcu zanikla, napriek riadne doručenej výzve súdu trovy konania v stanovenej lehote neuplatnil, súd priznal iba trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku, ktorý vyplynul zo spisu a trovy titulom právneho zastúpenia žalobcovi nepriznal.»

Ústavný súd považuje za relevantné, že v označenom konaní bola jediným predmetom napadnutého rozhodnutia výlučne otázka náhrady trov konania – t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o trovách konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04,

IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Pre intervenciu ústavného súdu je takto v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita namietaného porušenia označených práv kolidujúca s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach zanedbateľného významu prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec vzhľadom na už uvedené, nedosahuje v danom konkrétnom prípade intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv.

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ako aj príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka mala byť ukrátená o finančnú čiastku v sume 714,76 €, čo predstavuje rozdiel medzi ňou požadovanou náhradou trov súdneho konania v sume 833,76 € a náhradou trov konania pozostávajúcou z ňou uhradeného súdneho poplatku v sume 119 €, ktorá vyplýva z výroku uznesenia okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu.

V danom prípade ústavný súd konštatuje, že aj keby bol postup a napadnuté rozhodnutie krajského súdu sporné, v otázke nastolenej sťažovateľkou je v okolnostiach daného prípadu nevyhnutné zohľadniť nielen to, že ide o rozhodovanie o náhrade trov konania, ale aj samotnú intenzitu namietaných porušení a ich ústavnoprávny rozmer, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd vzhľadom na výšku finančného plnenia, ktorá je pre sťažovateľku v „hre“ (714,76 €), konštatuje, že ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadov už samotný predmet sporu

v predmetnom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porovnaj najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018